

знанието за динамика в преместването и установяването му на „твърдо място.” (Демирев, Дечев, Тодорова 2011: 92-93) И трябва да се подчертае, че често знанието за тези черковища е съпроводено със знание за скрито съкровище.

Аналогичен е и вариантът с подредбата на сакрални топоси, ограждащи село Гавраилово, но в още по-ясна и категорична ситуация, отвеждаща към идеята за наличие на специфичен сакрален модел на усвояване на пространството. На север от селото се намира местността Олелията, където се палят огньовете на Сирни Заговезни. На изток-североизток се намира Кръста, където хората от селото са излизали, обричайки курбан за здраве (по друга информация курбанът се е правел за мъртвите през м. август), на запад е Молитвата, където също са излизали „на курбан” срещу градушка и мълнии, разпъвали са месали и са правели обща трапеза. Интересно е, че по време на обредната трапеза хората са заливали деца (предимно циганчета) с мляко (айран).³ По спомени на местни хора, след този курбан започва брането на черешите (възможна локализация на деня към Св. св. Константин и Елена, който в традиционната култура се свързва с „пазене” срещу градушка) (Василева 1985: 125). А на юг е местността Дъбижовец (!), където е и Черквището и някога имало вековни дъбове, сред които също се е правел курбан. На югозапад е и местността Клисе бунар - в превод-църковен кладенец. Възможно е Черквището и Клисе бунар да са в един пространствено-семантичен комплекс. Така в пространството се образува кръг от сакрални топоси, разположени почти във формата на кръст, които вероятно са със защитна функция спрямо селището (Демирев, личен архив 2011)

При проучването на района братя Шорпил посочват, че „и

³ Инф: Стефана Андонова Петрова, р. 1929 г. 4 отд., земеделие. Зап: д-р Вл. Демирев, с. Гавраилово